

EEN LEVEN LANG AAN DE CABINE

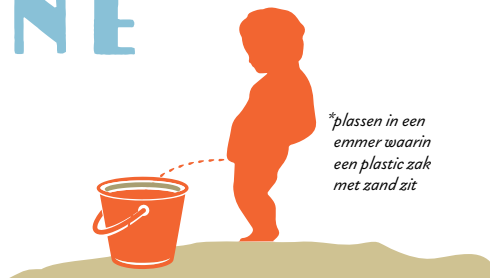
Of je nu een oma van 85 bent, een 18-jarige surfboy of een kind dat nog in de luiers zit: de cabine heeft voor elke generatie wel iets in petto.

Je **kersverse baby** meenemen naar het strand? Geen probleem. Het gordijntje in de cabine - dat ook handig is om je achter te verkleden - houdt het felle zonlicht tegen en zorgt voor rust als het tijd is voor een dutje.

Zoon Karel, vier dagen jong aan de cabine, 1997

Collectie familie Goethals-Peeters

**plassen in een emmer waarin een plastic zak met zand zit*

Peuters en kleuters doen niks liever dan in het zand spelen. En de schopjes, emmertjes en vormpjes krijgen een plekje in de cabine, lekker handig. Ook **dé emmer*** kan erin, voor als er geen toilet in de buurt is.

Grotere kinderen stouwen de cabine vol met de winkel- en knutselattributen voor de strandbloemenwinkel, materiaal om te zonnen, zwemmen en surfen.

Nog later is de cabine een chillzone voor **tieners en pubers**. Ze komen er samen met vrienden om te zonnen en te kletsen, en dan eventueel een stapje in het avond- of nachtleven te zetten.

Het strand, dat is onze tweede tuin. Eigenlijk is het onze belangrijkste tuin. Zodra het goed weer is, zitten we daar. En er is geen werk in die tuin!
~Fanina Peeters

Fanina aan de cabine enkele dagen voor bevalling, 1997
Collectie familie Goethals-Peeters

DE CIRKEL IS ROND

Wanneer de jongeren van de cabine zelf **moeder, vader, tante of nonkel** worden, begint alles van vooraf aan. Hun baby ligt achter het gordijntje, uit de zon. De baby wordt strandkleuter en groeit voor ze het goed beseffen uit tot de knapste beachboy of surfgirl van het hele strand. En natuurlijk brengen die al eens een lief mee naar de cabine. Zo'n lief kan blijven plakken en voor je het weet verwelkomt de strandcabine een nieuwe generatie.

De eerste generatie die de cabine huurde, is ondertussen **groot-ouder**. Oma en opa genieten misschien nog meer van de tijd aan de cabine, met kleintjes die op hun beurt supergraag bij oma en opa zijn.

Rond de strandcabine groeide een heel netwerk van kennissen en vrienden. Maar stilaan haken sommigen af, ze slaan al eens een zomer over of komen niet meer opdagen, niet goed meer te been, uit het leven verdwenen ...

Zonnen op het strand, Oostende

Echte cabinemensen, trekken naar 'hun' cabine zolang het lukt. Voor de gezonde zeelucht, voor de rust met een krantje, een babbel en aperitiefje met de burens, om te genieten van de achterkleinkinderen. Om te mijmeren over alles wat ze hebben meege- maakt aan die kleine villa op het strand.

Keuvelen op het strand

Collectie familie Coene

Mijn jongste zoon werd op 15 juli geboren in een prachtige zomer (nvdr 1997). Vier dagen later zat ik al met hem op het strand. Ik gaf borstvoeding en kon dat ongestoord doen in de cabine achter het gordijntje. Niet te verwonderen dat ook hij een kind van zee en strand is geworden. Hij is als 25-jarige nu een fervent surfer.

~Fanina Peeters

Ilse nam 'een cabine voor het leven', letterlijk: ze schonk het haar metekindje Rosie als geboortecadeau.

uit het tijdschrift Feeling,
23 juli 2019

In de vakantie was er ook een soort vakantieschool, of opvang op het strand, de 'Pingouin'. Tijdens de zomer moesten mijn ouders en grootouders werken, en overdag zaten we dan in de 'Pingouin'. [...]

Wat je liefst doet, is leeftijdsgebonden. Als je 12 à 13 jaar bent, dan wil je gewoon liggen, wil je 'bruinen'.

~Sabine Vandenbergh

Toen mijn dochters wat groter waren, gingen ze mee. Ze hielpen een handje, maar het liefst van al gingen ze op het einde van de dag de lege flesjes verzamelen en terugbrengen. Het statiegeld zorgde voor een zakcentje.

~Mariette Zutterman

*Er verandert veel. Zoals je ook nu geen monokini's meer ziet. Dat was wel bijzonder toen dat opkwam, rond 1975. Je zag toen ook heel wat oude ventjes die kwamen loeren. Ze liepen met opgestroopte broeks-
pijpen langs de waterlijn en waren zo geïnteresseerd dat ze niet zagen dat kinderen een put hadden gemaakt. Je zag er af en toe één die zich danig misstapte en zelfs viel.*

~Roland, man van Mariette Zutterman

Vroeger was er veel meer ambiance op het strand. De mensen bleven de hele dag op het strand rondhangen, terwijl ze nu eerder op een strandbar neerstrijken en dan weer vertrekken.

~Marc Coene, cabineverhuurder

*Als het eten klaar was,
hing mijn grootmoeder een
handdoek aan het venster
van het appartement.
Dan wisten we dat we even
naar binnen moesten.*

~Fanina Peeters

Als jobstudent leerde ik omgaan met mensen. Je moet al eens de 'champetter' uithangen, en je moet geld ontvangen, dus ook de nodige verantwoordelijkheid aan de dag leggen.

[...] En je bent buiten, in de gezonde zeelucht. Dit werk is bovendien een stevige work-out.

~Dries Vermeersch

[...] Het is door die vriendinnen dat ik zo goed mijn Frans heb geleerd! En een mondje Engels leerde ik van mijn broer Edmond, die 15 jaar ouder was. Het eerste zinnetje vergeet ik nooit: Do you want a chair, please?

Vanaf de jaren zestig kwamen er steeds meer Duitsers en ik sprak hen dan ook graag in hun taal aan. Ik paste me hoe dan ook altijd aan, ik kon moeiteloos overschakelen naar het Antwerps of Limburgs. Toch hadden we het meest Franstaligen, wellicht omdat ik dat zo goed sprak als mijn Vlaams! Want de mensen doen graag, een babbeltje op het strand. We hadden veel Walen en vooral veel mensen van Noord-Frankrijk.

~Gladys Lannoye

Vroeger werd er heel veel Frans gesproken. Onze eerste klanten, dat waren allemaal Brusselaars en dat was allemaal 'en Français'.

~Roger Coene

Vroeger zaten er veel ratten onder de cabines. En als er maar een paar cabines meer overbleven, dan zaten al die ratten daar. We maakten dan greppels en stonden gereed met een paar man met een spade om ze dood te slaan. Mijn ma stond op haar één been te dansen, want die was doodsbang en ze liepen natuurlijk allemaal haar richting uit.

~Marc Coene

VOOR MIJ IS DE CABINE ...

Een mini-strand-
villaatje met
alle basis-
benodigdheden
(Fanina Peeters)

'This is our happy
place' vat het
voor mij toch wat
samen
(Sylvia Theunynck)

Een
investering in
onze vriendschap
(Ilse in Feeling van 13
juli 2019)

Goud waard, het
is onze belang-
rijkste vakantie
(Fanina Peeters)

De uitvalsbasis om te
zwemmen in zee, te lopen
langs de vloedlijn, te
spelen met de klein-
kinderen. Met zicht op
zee en zand aan de voeten.
(Katrien Vervaele)

Mijn appartement,
mijn tweede
verblijf
(Erna Vanhoutte)

Een thuis op het
strand
(Sabine Vandenberghe)

Een aangename
verpozing op onze
vrije dag toen
we hardwerkende
zelfstandigen
waren
(Rika Buyse)

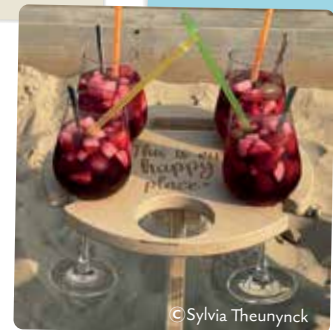
Mijn gezondheid
(Erna Vanhoutte)

Puur relaxen
(Lydia Opsomer)

*Als het dan de Ronde van
Frankrijk was, zaten ze
allemaal rond een klein
transistorradiootje naar de
koers te luisteren.*
~Marc Coene

*Recentelijk tikte ik nog een superhandig aperitiefafeltje
op de kop, op de avondmarkt. Op het tafeltje staat 'This is
our happy place'. Dat vat het prima samen voor mij.*

~Sylvia Theunynck

© Sylvia Theunynck

DE ZOMER VERWELKOMEN

Een *'kabientje'* op het strand: daar kon ik als kind alleen maar van dromen. Mijn ouders waren zelfstandigen en hadden geen tijd voor zomers vertier. Zeker in juli en augustus hadden ze de handen vol.

Toch was ik vaak aan zee. Eerst was er *pepee* die mij en mijn zus meenam, later was er een kindermisje. Vanaf een jaar of twaalf, dertien hadden we geen oppas meer nodig en trokken we er met vriendinnen op uit, badhanddoek en potje nivea in een schoudertas, onze eerste bikini aan ons gebruide lijf.

Toen ik zelf kinderen kreeg, woonde ik in de provincie Luxemburg en kwam ik maar sporadisch naar zee. Wanneer we die keren kwamen, vond ik het als jonge vrouw heel normaal om met zakken vol zwem-, speel-, eet- en drinkgerei te zeulen. En dan liefst nog een heel eind, want ik verkoos de plekjes waar geen of weinig volk zat.

Ondertussen ben ik weer op een boogscheut van de kust komen wonen. Druppelsgewijs kreeg ik kleinkinderen die, net als ik, zot zijn van de zee. Niet zo vreemd dus dat het idee kwam aanwaaien om een cabine te huren. Zo'n strandcabine zou mijn zomerse leven als *meme* een stuk verlichten. Niet meer dat sleuren met al dat gerief, dacht ik.

Helemaal vrij van gezeul is zo'n cabine evenwel niet. In het begin van het seizoen – de paasvakantie – sleur ik achtereenvolgens zeil, strandstoelen, handdoeken, schoppen, netjes, vliegers, *pateetjes*, petanqueballen en de rest het duin over. Dat is altijd hijgen in het mulle zand.

Op het eind van het seizoen, 1 oktober, verhuist alles weer de andere kant op. Nu met nog meer gerief, want verzamelen kunnen ze! Het is telkens een beestenwerk, maar ik doe het met plezier. Het is een kosteloos fitnessarrangement, hou ik mezelf kranig voor. En hoewel mijn kinderen aandringen dat ik ze moet verwittigen wanneer het zover is, doe ik het stiekem graag alleen. Ik ben tenslotte al met pensioen en heb, bij wijze van spreken dan, tijd zat. En zo werd het stilaan een ritueel: het seizoen verwelkomen en er afscheid van nemen.

Het is een zegen om mij een zomer lang 'eigenaar' te mogen noemen van zo'n houten strandhuisje, een soort buitenverblijfje aan zee.

Met de duinen in de rug, de branding aan de voeten. Ik laat een rist sleutels bijmaken zodat ook mijn kinderen en mijn zus er naartoe kunnen wanneer het ze uitkomt. Met elk een sleutel op zak, hoeven we niet af te spreken om de cabine open te maken.

De cabine wordt opgezet

©Katrien Vervaele

Zo hangt er telkens iets onverwachts in de lucht. Je weet nooit wie er zal zijn, hoe het die dag zal uitpakken. Je kunt er helemaal alleen zitten, heerlijk rustig met een boekje achter het zeil. Misschien komt mijn zus en kletsen we gezellig een paar uur. Of ik ga met mijn kleinkinderen en dan zijn we al vlug met een hele bende.

Soms spreken we ook af. Om bijvoorbeeld moedertjesdag of een verjaardag te vieren of zomaar een zomeravond door te brengen met een hapje en een drankje. De een brengt dit mee, de ander dat. Het geruis van de golven zorgt voor muziek, het zand tussen de tenen zorgt voor sfeer en de wit geschilderde, verticale houten planken zijn het perfecte decor.

Zomer 2021
Katrien Vervaele

INRICHTING VAN DE CABINE

Wat er zich in de cabine bevindt en hoe ze is ingericht, evolueert mee met de leeftijd van de eigenaar.

Met kleine kinderen in de familie, maakt **speelgoed** een groot deel van de inboedel uit. In sommige cabins vind je een **zitbank** met daaronder een grote bak. Dit is dikwijls 'de bak van het speelgoed'.

Bij zonnekloppers en levensgenieters staat er vast en zeker een makkelijke **plooizetel** in de cabine en zullen de **aperitiefglazen** niet ontbreken.

Maar wat steevast in elke cabine aanwezig is: het noodzakelijke **gordijntje** en de **stoffer en blik**. Want voor je 's avonds vertrekt, veeg je de cabine en het plankier helemaal proper.

Een **zaklamp** is ook handig voor als je te lang blijft plakken en het speelgoed nog overal verspreid ligt ...

De inrichting van de cabine, is zelfs een dingetje op sociale media. Kijk maar eens naar de blog 'Live is better at the sea'. Op 19 juni 2019 zie je de post: 'Hoe richt ik mijn strand-cabine in?'

Je hangt ook
een spiegel in je cabine.
Straks moet je terug
over de dijk, en dan tem
je eerst je 'coupe de
soleil' toch wat?
~Katrien Vervaele

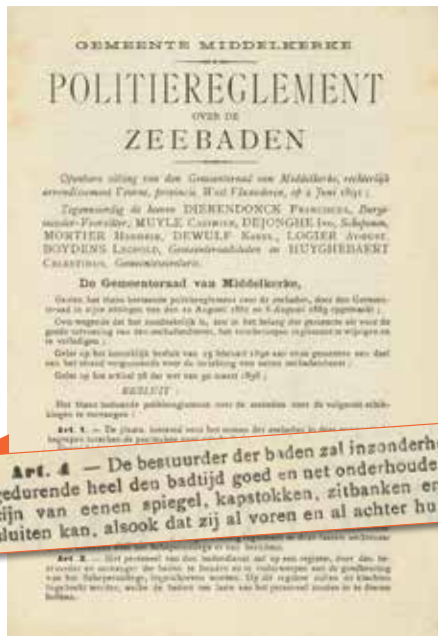

De spiegel van Katrien

©Katrien Vervaele

VERPLICHT TE VOORZIEN

In het **politiereglement 'over de zeebaden'** van Middelkerke van 2 juni 1891 staat gestipuleerd wat de verhuurders verplicht moeten voorzien in een badkar:

Politiereglement Middelkerke 1891

Mijn gordijntje, dat is zelfgemaakt. Met een stok. Want de meeste mensen doen dat met een wasdraad. Maar die waslijnen hangen door en die gordijnen hangen niet mooi.

~Erna Vanhoutte

Wij moesten van mijn mama ons badpak telkens uitdoen na het zwemmen, en een droog aantrekken. Het natte badpak werd opgehangen. Eerst aan de waslijnen buiten de cabine, tot ze uitgelekt waren, daarna aan de waslijnen in de cabine.

~Doris Klausing

Erna trots achter het mooiste gordijntje van Oostende!

Erna is goed geïnstalleerd om te aperitieven, de kleurrijke cavaglazen vallen meteen op als je binnenkomt in haar cabine. Ze stuurde haar dochter recent ook om een besteksetje. Het kon toch niet dat heel de bende hun eigen couvert moest meebrengen?

Er stonden daar 13 paar schoenen in. Dat is een hoop.

~Doris Klausing

Schilderen doe ik zelf. Altijd in het wit. Op mijn plankier heb ik vorig jaar het logo van Blankenberge geschilderd. Afwisselend een streep wit, streep zwart en binnenin het witte hart. Het is wel mooi, een keer iets anders, maar ik heb me mispakt aan dat zwart. Als de zon daarop zit, is dat wel heet! ~Rika Buysse

VRIENDEN VOOR HET LEVEN

(OF NET NIET)

De cabine heeft onmiskenbaar een **sociale functie**. Je leert je burens kennen. Als het familie of vrienden zijn, heb je er sowieso voor gezorgd om naast elkaar te staan. Veel gezinnen delen de huur van een cabine met andere gezinnen om de kosten te drukken.

De kinderen **spelen samen**, de **volwassenen aperitieven**, de mannen kaarten of luisteren naar de koers en er werd vroeger al eens een strandbarbecue georganiseerd (tegenwoordig verboden!).

Maar ondanks dat sociale aspect is de strandcabine **ook een uiting van individualisme**: dit is mijn stuk strand, ik ga hier op mijn gemak zitten met mijn boek of krant, genieten van de zon en iedereen moet mij met rust laten.

Hoe langer hoe minder ken ik hier mensen. Mensen worden ziek of sterven of gaan naar een home of geraken hier niet meer. En met de nieuwe mensen heb je niet zo vlug contact.

~Erna Vanhoutte

EEN IDEALE PLEK OM AF TE SPREKEN

Mijn kinderen zijn ondertussen het huis uit, maar het gebeurt nog dat mijn dochter aan de cabine afspreekt met haar vriendinnen om te gaan surfen of gewoon gezellig samen te chillen.

~Sylvia Theunynck

Mijn zoon wordt 16 en ze spreken al eens af met de vrienden aan de cabine. [...] Zonder de mama's en de papa's en ze nemen elk een drankje mee en ze zitten aan de cabine. Chillen en de box mee. Ze bestellen een pizza of eten daar frietjes. Maar ze mogen geen overlast bezorgen en ze moeten hun afval weer meenemen.

~Sabine Vandenberghe

We doen wel eens samen met de cabineburens een strandwandeling. En we kijken altijd samen naar de bloemencorso.

~Sabine Vandenberghe

SAMEN SPELEN AAN DE CABINE

**STRANDBLOEMEN
MAKEN**

'SLANGEN' MAKEN

LEZEN

**FORTEN
BOUWEN**

**KETTEPISTE*
AANLEGGEN**

ZWEMMEN

Veel spelletjes op het strand zijn van alle tijden. Hier vind je een greep uit het spel van Erna (1939), Doris (1946), Lydia (1954), Fanina (1967) en Sabine (1974).

**NAAR DE
POPPENKAST
KIJKEN**

**GEZELSCHAPSSPELEN
SPELEN**

**TUSSEN TWEE VUREN
SPELEN**

'KONINGSKE'
SPELEN**

VLIEGEREN

VOETBALLEN

*Ik had een hele schare vriendinnen
die enkel in de zomer samen speelden.*

*Ze gingen naar andere scholen of kwamen van
het binnenland. Maar elke zomer zagen we elkaar
terug en dat was een groep van tussen de 25 en 30
kinderen. [...]*

We speelden enorm veel.

[...]

*Ze kwamen bijna allemaal van het atheneum of
van de stadsschool.*

*Er waren er weinig die van een katholieke school
kwamen. De nonnen hadden niet graag dat je
naar het strand ging.*

~Doris Klausing

*Ter hoogte van het
Kursaal stond 'de amfibie':
een boot op wieltjes die in de zee
een toertje deed. Als kind zijn wij
daar nooit op geweest. Dat was
voor de toeristen zei mijn moeder.*

~Doris Klausing

Spelende kinderen op het strand bij de cabines, vóór WOI

Collectie stadsarchief De Benne Blankenberge

APERITIEVEN AAN DE STRANDCABINE

ANNO 1950

Als het de zondag mooi weer was, dan organiseerden ze [mijn moeder en kennissen] een aperitief om 11u. Voor de volwassenen, niet voor de kinderen.

~Doris Klausing

ANNO 2022

Om 17u30 gaat mijn blik naar het uurwerk. Apero time! Mijn wijn blijft het langst koud, omdat ik maar tegen rond 15u hier ben. De anderen komen van 's morgens en zij moeten dat koelen met ijsblokken. Een portie kaas, een beetje chips, en een beetje salami - dingen waar er niet veel werk aan is. Iedereen brengt iets mee en het wordt gezellig.

~Erna Vanhoutte

DE 'FIN-DE-SAISON'

Met een tweetal beuriende koppels vinden we altijd wel een reden voor een 'cabinefeestje'. En zeker bij het opzetten van de cabine en het afbreken, de fin-de-saison. Eén van onze vrienden komt dan aanzetten met een kruiwagen vol eten en drinken.

Ook het jaarlijkse feestje met de collega's (van Streekhuis Kust en Kusterfgoed - nvdr) wordt stilaan een traditie.

Ooit zaten we daar met 15 'man', we hadden 15 pizza's besteld. Het was een mooi zicht om de pizzabezorger te zien afkomen met een toren van 15 pizzadozen.

~Sylvia Theunynck

Aperitieven

Collectie Erna Vanhoutte

WISKUNDE EN LIEFDE AAN DE STRANDCABINE

Ik was 17 en had herexamen wiskunde. Dat weerhield me er niet van om aan de strandcabine te zitten en daar mijn leerstof door te nemen. De hoofdredder van het dorp vond me daar op een dag, worstelend met cijfers en formules. [...] Hij zei: 'Kom vanavond eens naar de redderspost, ik weet iemand die je kan helpen'. Ik ging ernaar toe, een beetje verlegen wachtte ik op een seintje van de hoofdredder. 'Bartje', riep hij naar één van de jongens, 'dat meisje heeft bijlessen nodig voor wiskunde. Ga jij haar wat helpen'. En zo is het begonnen. [...]

~Fanina Peeters

*Fanina en Bart,
liefde en wiskunde aan de
strandcabine: $1 + 1 = 2$.*

©Martine Nijsters